

cum illis ita ageret Christus, quasi uno communione vinculo cum ceteris Judæis jungerentur, primasque in Synagoga cathedras tenerent. Super cathedram Moysi sederunt Scribae, & Pharisei (p). Qui blasphemiam in Spiritum Sanctum constituunt in neganda Filii vel Spiritus Sancti Divinitate totam Divinae sententiae significationem assecuti non esse videntur. Non enim agebat Christus de Sancti Spiritus Divinitate, quam luculentè fatis ipse Jesus non adhuc expresserat. Verba eà de re primùm fecerat seorsum cum Discipulis, paulò ante obitum suum, & post Resurrectionem iterum. Ad Divinitatem suam quod attinet, insinuare eo loco videtur Phariseis, siquidem nullo alio praterquam negata sibi Divinitatis crimine irretirentur, omnia se facile condonaturum. Neque enim hanc fidem exigit, nec annunciandum illud Fidei dogma antea jussit, quam post Resurrectionem suam.

Augustino ceterisque sententiam ejus fecit negare quidem non possumus, livorem, nequitiam charitatem proximi destruentem, cum scilicet ad finem usque vitæ duraverint, ac tandem finalem impenitentiam crimina reputanda esse omniveneri spe desituta; sed eadem pariter blasphemiam in Spiritum S. habenda esse vix credimus. Fatemur quidem sceleribus hisce Dei sanctitatem violari, charitati S. Spiritus injuriam irrogari, gratiæ divinæ ad se pellectu suo trahenti homines resistere, eamque tandem, quantum in illis est, evertere atque destruire. Sed nihil illis non commune eà in re cum ceteris aliis criminibus, quibus tamen blasphemiae in Spiritum S. nomen non vindicatur.

Eadem pariter de apostasia, de blasphemia in nomen Dei dicenda manent; quæ omnia à nonnullis Veterum nomine criminis in Spiritum S. designari credita sunt. Immania sunt quidem crimina ad eò, ut nec veniam mereantur, nisi fortè non fucata cordis poenitudine eandem veniam deprecemur: Ut quid tamen hæc potius crimina blasphemiae in Spiritum S. nomine designentur præ Idololatria, perjuriis, aliisque criminibus, quibus majestati, potentiae, & bonitati divinæ injuria irrogatur? Audax ille & impius, qui elatâ manu in Deum fertur, tum in præsentem mundo cum in altera vita diris animadversionibus punitur; quod autem tantum crimen peccati in Spiritum S. nomine à Grotio designetur, nihil est; æquè enim tribus, Patri scilicet, Filio, & Spiritui S. repugnaret.

Quæ Spiritum S. potissimum offendunt crimina, sex assignant Theologi, videlicet 1. Impenitentiam finalem. 2. Desperationem, 3. Obfirmatum in malo animum, 4. Explorata veritati contradictionem, 5. Nimiam de bonitate Dei præsumptionem, quibus in peccatum animamur. 6. Iniquioribus oculis eos suscipere, qui

Matth. 23. 2.

sincera charitatis vinculo inter se colligantur. Nihil tamen ex his Jesus Christus Phariseis potissimum exprobrat; vitio enim illis vertit, Damonis operationi tribuisse præstita à se opera, quamquam à Deo patrata probè intelligerent.

Simonis Magi crimen, qui vendi sibi, collato pretio, postulavit prodigiorum patrandorum virtutem, tum & manuum impositione prodigia pro arbitrio dispensandi, quemadmodum & ab Apostolis factum narrat (q), alterum est criminis in Spiritum S. genus. Impius enim ille magica operationi præstigiisque tribuebat, quæ Apostoli non nisi divina virtute operabantur. Habebat viros illos divinos tanquam magicis artibus peritissimos, & se pariter Damoniacis illis scientiis instructiores; volebat proinde arcanum illud sibi pretio referari, ut pretio vicissim ipse ceteris venderet. Itaque S. Petrus, veluti dubitans num remissionem de tanto crimine esset impetraturus, denunciavit: Poenitentiam age, si fortè remittatur tibi; quibus fatis insinuavit, non segniter illi laborandum, ut veniam impetraret.

Porro crimen illud neque in hoc mundo neque in altero remissum iri Christus idèd denunciavit, quod naturâ suâ omnem excluderet veniam; directè enim, neque ex obliquo impetit bonitatem, & misericordiam S. Spiritus, fontem proinde arceret à venia, fores occludit indulgentiæ, & divinæ misericordiæ velut aggerem opponit. Ea est enim illorum criminum, ceu lethalium quorundam morborum, indoles, qui alto sopientes torpore ægrotum, negligere, quin & contemnere pariter monita & pharmaca Medici languentem cogunt. Accidit etiam interdum, ut non contemnat tantum sanitatem, sed & contraria etiam omnia præstet. Hæc flagitiorum immanitas non nisi prodigiis expugnaretur (r). Parum est igitur, si cum S. Joanne Chryostomo aliisque nonnullis flagitium illud idèd irremissibile credatur, quod egrè expiatur, inesse etiam vitio scelus aliquod reputandum est, quod veniæ naturâ ipsâ repugnet. Nec tamen fines divinæ bonitatis vel potentiae præscribere audeamus; sicut neque Ecclesiæ collatam à Christo omnium criminum remittendorum potestatem cum Novatianis negamus. Nullum re ipsa crimen inexpressibile ultro quidem agnoscimus; præsto est enim semper Deus crimini desistentibus remittendo; præsto est semper Ecclesiæ, ut averfos à Deo homines in ejus amicitiam redintegret, modò poenitudinis sugintime minime fucata exhibeant documenta. In hanc sententiam revocandum est illud S. Paciani Ep. 3. ad Symproniam, qui excessisse aliquanto visus est, dum crimen in Spiritum S. extra fines receptæ ab Ecclesiæ absolvendi à criminibus potestatis constituit.

q. Ab. 8. 261. 11. 22.

r. Vide Maldonat. Melech. in Matth. 12. 31.

IN EVANGELIUM S. LUCÆ PROLEGOMENON.

a Lucas ex contractione Lucani. Legitur: Evangelium secundum Lucanum in Code. Ms. Bobiensis 1. 1. & S. Jo. de Carbonaria Neapoli altero; & ad calcem Cod. Cottoniani: Explicit Evangelium secundum Lucanum. Vide Mill. ad 1. Thessal. c. 1. b Rom. 16. 21. c Euseb. Hist. Eccles. 1. 3. c. 4. Hieronym. de viris illust. & in Matth. & alii. d Hieronym. quas. in Genes. p. 225. e Adamant. 1. 1. pag. 8. Epiph. hæres. 51. f Hippoly. Ms. in Bibl. Bodlei. apud Mill. Prefat. in Luc. p. 120. Ita & Epiphani. hæres. 51. g Gregor. Magn. 1. 2. Moral. c. 1. Quid apud Theophyl. h Nicephor. 1. 2. c. 43. & 1. 6. c. 6. Theodor. Lector. hist. 1. 1. p. 551. alii. i Quid. apud Orig. in Epist. ad Rom. k 2. Timoth. 4. 11. Philem. ver. 23. 24. Coloss. 4. 14. l Rom. 2. 16. m Luc. 1. 1.

Lucas sive Lucanus (a), ut in nonnullis Mss. vel Lucius, ut in Epistola Apostoli ad Romanos (b), oriundus erat Antiochiâ urbe Syriæ metropoli, & medicinam non sine egregiâ laudis famâ, addidit. Hieronymus professus est (c). Celibem vitam agens neque conjugem ullam duxit neque liberos genuit, ut in Additione ad viros illustres ejusdem Patris legimus. Sunt qui Paganum religionem crediderint (d), cui tandem S. Paulus Evangelium Antiochiæ annuncians fidem persuaserit. Judæum tamen alii, & de numero Septuaginta Discipulorum arbitrantur (e). Narrant S. Hippolytus (f), & S. Epiphanius, virum illum, cum audisset Jesum dicentem: Qui non manducat meam carnem, nec bibit meum Sanguinem, non est me dignus, abalienatum recessisse; iterum deinde Pauli concionibus ad pristina consilia revocatum. Unâ cum Cleopha iter egisse ad Emmaus, cum Jesum habuerunt in comitatu, alii ex Patribus testantur (g).

Alii tandem memorie prodiderunt, pingendi scientiâ non imperitum [b], tabulas plures, quas monstrant, posteritati transmisisse. Censent pariter (i) confundendum cum Lucio, de quo S. Paulus in Epist. ad Rom. 16. 21. quem virum necessitudine cum Apostolo conjunctum arbitrantur. Meminit porro Lucæ iterum suorum comitis idem Apostolus in suis Epistolis non semel (k); autumantque nonnulli, Apostolum illum familiari eâ phrasi (l), secundum Evangelium meum, scriptam à Luca Evangelium designare, de quo pariter interpretantur ejusdem Apostoli illud 2. Cor. 8. 18. Misimus etiam cum illo fratrem, cujus laus est in Evangelio per omnes Ecclesias; non solum autem, sed & ordinatus est ab Ecclesiis comes peregrinationis nostræ.

Dicta tamen hucusque non æquè certa sunt omnia; nec meliori fide assertum à nonnullis Veterum credimus, virum illum inter Septuaginta Discipulos Jesu Christi adlectum fuisse. Scribit enim de se Evangelista, non nisi oculatorum testium fide & revelatione Opus suum scripsisse (m). Tertullianus pariter velut exploratissimum constituit, nunquam illum inter Disci-

pulos Jesu Christi cooptatum, Evangelium non nisi S. Pauli revelatione didicisse (n); idemque Scriptor cum S. Ireneo lib. 1. cap. 20. virum Apostolicum tantum appellat. Huius pariter sententiæ multò magis repugnant, quicumque ex Pagano vel Profelyto ad fidem traductum arbitrantur. Pingendi arte peritum nemo Veterum ante Nicephorum agnovit. Quod autem eam opinionem inducere potuit, illud facile reputandum est, quod plura de infantia Jesu Christi, & rerum gestarum Beatæ Virginis, frustra alibi quaerenda, exhibuerit.

Apostoli Pauli Discipulum & itinerum socium fuisse nemo quidem negat; quo tamen potissimum tempore in ejus se clientelam assererit, disquiritur. Quicumque ab Apostolo Antiochiæ versante ad fidem traductum arbitrantur, ab eo tempore Magistro fidem & indivisum comitem adhefisse defendunt: quam opinionem secutos credimus S. Epiphanius & Hippolytus. Idem pariter docet vetus Ms. Cantabrigense, cui Pearsonius suffragatur. Malunt alii accessisse S. Paulo comitem Troade, laudantes in eam rem illud Actuum 16. 8. 9. 10. Statim quæsovimus à Troade proficisci in Macedoniam; quibus verbis unâ cum Paulo versari se Lucas ejus Libri author fatis insinuati. S. Ireneus pariter itinera S. Lucæ unâ cum Apostolo facta percurrens, inde narrationem suam exorditur (o). Nicephorus, & Græci recentiores (p) autumant, S. Lucam avitis erroribus renunciatum venisse Thebas Bœotiæ; sed hæc recentiorum Græcorum tantum fide asserta, nullius sunt momenti. S. Lucam in itineribus suis profectum, alienum esse à nostro instituto arbitramur.

Post Pauli excessum, diutius vitam produxisse ex eo credimus, quod plurimum sententiâ 80. vel 84. annorum grandævus vitâ excesserit. S. Epiphanius hæres. 51. testatur, annunciatum ab illo Evangelium in Dalmatiâ, Galliis, Italiâ & Macedoniâ. Ex urbe Roma in Græciam rediisse non modo animarum compendio, testatur Nicephorus 1. 2. c. 43. Venisse in Ægyptum, Lybiam, & Thebaidem, Metaphrales est author. Diem clausisse in Achaja creditur (q); unde sacra ejus Iysana Constantinopolim sub Constantio translata asserit Philothorgius 1. 3. c. 2. Thebis in Bœotia, Nicephoro auctore,

n. Cont. Marc. 1. 4. c. 2.

o. Iren. 1. 3. c. 14. p. Nicephor. 1. 2. c. 43. Metaphra. 18. Olibri.

q. Hieron. de Viris Illustr. Gaudent. Brix. hom. 17.

* Nicophor. l. 2. c. 43. r. Usher. p. 379.

5 Hippolyt. in Mss. Bobl. sup. citato.

t Gaudent. Brix. Sermon. 17. Martyrem & Evangelistam appellat etiam veteris Martyrologium Ecclesie Africana: Vide Anaclet. 1. 3. pag. 414.

u Glycas, Cedren. Nicoph. Vide Tillem. hist. Eccl. 1. 2. pag. 148.

x Elias in Greg. Naz. orat. 3.

y Clemeus Alexandr. apud Euseb. l. 6. Hist. Eccl. c. 14. & Hieron. de viris illust.

2 Origen. apud Euseb. l. 6. c. 25. hist. Eccl. a Origen. l. 4. contra Celsum.

b Hieronym. quæst. Hebr. in Genes.

c Vide Var. Leß. Mill. ad finem S. Lucæ.

d Origen. Ambros. Hieron. Chrysost. alii.

e Gregor. Nazian. car. 33.

thore, obiit (*) ubi hodie pariter ejus sepulchrum monstrari fama est (r).

Non abs re tamen suspicamus, confusos in unum duos cognomines viros, nempe S. Lucam Evangelistam, & S. Lucam Stiriotem, heremi ejus regionis incolam. S. Hippolytus tradit, crucis supplicium subiisse. Eleæ in Peloponneso (s); Dorotheus in Synopsi obiisse refert, & sepultura mandatum Ephesi; Beda, Addo, & Martyrologium Romanum defunctum constituunt in Bithinia. S. Gregorius Nazianzenus Orat. 3. S. Paulinus Epist. 12. martyrium consummasse tradunt. S. Gaudentius Brixienfis (t) inter eos recenset, qui mortem ab impiis tolerarunt. Recentiores quidam Greci asserunt in oliva arbore crucem subiisse (u). Verum S. Hieronymus & Eusebius nihil habent de ejus martyrio, nihil pariter de illo in Martyrologiis; quin & Elias Cretenfis (x) certum constituit, violentæ mortis genere non interiisse, in quam pariter sententiam à Recentioribus concessum est.

Ex Operibus S. Lucæ innotuit Evangelium, & Acta Apostolorum, nullo refragante genuina omnia. Eidem etiam Authori tribuitur versio Græcæ Epistolæ ad Hebræos (y). Sunt etiam qui eandem epistolam exarasse Lucam, ex verbis & conceptibus ejusdem Apostoli (z), asseruerint. Sed fusiùs eâ de re in Prolegomenis ad eandem epistolam. Ipsi pariter inscribitur à S. Clemente Alexandrino apud Euseb. l. 6. c. 14. disputatio Jasonis viri Christiani cum Papisco Judæo Alexandrino, qui tandem rationibus Jasonis persuasus, victas manus fidei dedit. Hanc collationem Origenes appellat *contradictionem* (a), S. Hieronymus *altercationem* (b). Porro opus illud ætate nostrâ interdidit, de quo ita Origenes, & S. Hieronymus agunt, tanquam à S. Luca nequaquam scriptum arbitrarentur. S. Maximus Abbas tueretur, Librum illum scripsisse Aristonem Pellæum, qui circa annum J. C. 140. florebat.

Quo tempore S. Lucas ad scribendum Evangelium sese contulerit, non satis convenit. Ejus epocham constituunt Græcæ pleraque Mss. (c) anno J. C. 51. nempe 48. Æræ Christianæ, triennio antea quam comes S. Paulo accessisse legatur; quod satis argumenti est ad epocham illam prorsus abjiciendam. Si Patrum fides (d) teneatur, autumantium de Evangelio S. Lucæ sermonem esse illis Apostoli 2. Corinth. 8. 18. verbis: *Cujus laus est in Evangelio per omnes Ecclesias*; scriptum Opus censendum est ante annum 57. J. C. quo scilicet ea ad Corinthios Epistola data; & facillè etiam certa ejus Epocham constituenda circa annum 53. cum Paulus Corinthi in Achaja versaretur; ibi enim literis mandatum opus S. Gregorius Nazianzenus (e), & S. Hieronymus in Matt. Prol. Comment. autumantur.

Esthius in 2. Corinth. 8. Grotius in Luc. Præfat. suspicantur annum scripti Evangelii & Actorum ipsum eundemque reputandum esse, in quem eorundem Actuum historia

clauditur, circa annum nempe 63. J. C. cum S. Paulus Româ digressus in Hispaniam iter suscepit. Suspiciat Grotius, Sacrum Scriptorem ex Urbe in Achajam concessisse, ibique literis tradidisse Evangelium. In pluribus inscriptionibus Syriaci, Persici, & Græci adornatum fertur Alexandriæ, quod satis consonat cum recepta apud Authores mediæ ætatis (f) traditione, apud quos Evangelium annunciasse, & vitam clausisse in Ægypto S. Lucam fama est constantissima. Fertur etiam (g) ibidem in tertium Alexandriæ Episcopum Abiliun consecrasse circa annum 86. J. C.

In aliis nonnullis Mss. Latinis literis Romæ scriptum Evangelium illud narratur (h). Recepta tamen, & melior sententia tenet, Græcis literis, & in Achaja digestum fuisse opus circa annum 53. J. C.

Non defunt inter Veteres, qui ab Apostolo Paulo dictatum, excipiente Luca, Evangelium illud autumaverint (i). Tertullianus l. 4. contra Marcionem c. 5. testatur de quibusdam: *Nam & Lucæ Digestum Paulo adscribere solent. Capit Magistorum videri, quæ Discipuli promulgaverunt*. Afferunt alii (k), Apostolum illis verbis, *Secundum Evangelium meum*, Sancti Lucæ Evangelium designasse. S. Pauli ope confitum ad scribendum se contulisse canit S. Gregorius Nazianzenus carmine 43. Scriptis mandasse, quæ Paulus verbo Gentibus annuntiaret, ait S. Irenæus l. 3. c. 1. Dorotheus in Synopsi tradit, scriptum ab illo Evangelium, dirigente S. Petro, sicut & Acta sub Paulo Magistro. Verum nullibi five in actis, five in Evangelio insinuat S. Lucas, scribenti sibi historiam adfuisse, Apostolum Paulum, five Evangelium sub Petro ab ore distantis Petri excepisse, quamquam id Menologium Basilii asseruerit. Porro ad scribendum se contulit tum post vulgata SS. Matthæi, & Marci Opera, cum etiam postquam alii plures non penitus sibi, exploratam historiam illam tentarent (l).

Utrumque opus inscribit Theophylo, quo nomine generatim Deum amantes animas designari, plures inter Veteres autumantur (m). Alii verò, quorum hodie opinio invaluit, certum aliquem virum insinuari credunt, virum, inquam, amplissimum, five Provinciæ Præsidentem, qui nomen dedisset inter Christianos (n). Pro Gentibus ad fidem Christi ductis scripsisse Lucam sentit Origenes apud Euseb. hist. Eccl. l. 6. c. 25.

Unum hoc Evangelium, & sceddè à se detruncatum, excipere Marcionitas tradunt Tertullianus, & S. Epiphanius (o). Scriptoris illi nomen ab Opere adimebant, adimebant pariter cætera omnia capita, à tertio exordientes in illa verba: *Anno quintodecimo* (detrahebant particulam autem quæ in Textu legitur *Imperii Tribertii Casaris*). Hæc autem verba junctâ ab illis versui 31. c. 4. cuius majorem partem expunxerant, ab illis verbis narrationem ineuntes: *Descendit Jesus in civitatem Galilææ Capernaum*.

Plura etiam alia demebant addebantque, quem-

f Fortunat. l. 3. c. 4. Metaphrast. S. Constitut. Apost. l. 7. c. 46.

h Mss. quadam apud Mill. ad Calc. Luc.

i Athanas. Synops.

k Euseb. l. 3. c. 4. & l. 6. c. 25. Hist. Eccl. ex Origene Hieron. non Jemel.

l Luc. 1. 1. 2.

m Origen. in Luc. hom. 1. Ambros. ibidem, & Salavian. epist. 9. Epiphani. hæref. 51. n August. de consensu Evang. l. 4. c. 8. Chrysost. in Act. hom. 8. Theophyl. in Luc. Præfat. o Vide Epiphani. hæref. 42. Tertull. contra Marcion. l. 5. Chrysost. in cap. 1. Epist. ad Galat.

quemadmodum in Tertulliano, & Epiphanio legere est. Porro cetera rejicientes Evangelia, illud ad Galatas 1. 7. in patrocinium erroris sui assumebant: *Miror, quid sic tam cito transferimini in aliud Evangelium, quod non est aliud, secundum Evangelium meum*; sic in correctis Exemplaribus legatur tantum: *Quod non est aliud*. Quæ de gestis Beatæ Virginis, de Infantia. J. C. de Cantico ejusdem Virginis, colloquio cum Angelo, professione ad Elisabeth, & Zachariam, quaque de repositis in corde Beatæ Virginis quæcumque in Filio suo admiranda contemplabatur (q); hæc omnia satis insinuant sacrum Scriptorem familiari Beatæ Virginis consuetudine usum, unde plura tum de rebus ipsius, cum de J. C. didicerit (q).

Ratio, quam constantissimè servat, laudandi Scripturæ testimonia juxta versionem Septuaginta, etiam cum ab Originali Hebræo recedant (r), satis insinuat alienam à Judæis originem retulisse; unde pariter confirmatur eorum opinio, qui ex Profelytibus five alienigenis ad sacra Judæorum traductis, five ex Paganis ad fidem Christi

p Luc. 2. 19. q Vide Grot. ad Luc. 2. 51. r Vide Aituum 7. 14. ubi S. Lucas 75. pofteros Jacob recenset, quanquam in Hebræo tantum 70. leguntur. Adoptat pariter cap. 3. 37. Cananum, non nisi apud Septuaginta extat. a Vide Faust. Manich. apud August. l. 23. contra Faust. c. 1. 2. 3. & l. 5. c. 1. b Julian. apud Cyrill. Alexand. c. 8. contra eundem Julian. c Vide Origen. contra Celsum l. 2. d Matth. 1. 1. 2. & c. e Luc. 3. 23. & c. f Nathan eodem ac Salomon parente, Davide scilicet, natus est. Sed jussu Domini Salomon regnavit 3. Reg. 3. 13. & 2. Reg. 12. 25. g Hunc Regem, ac proxime succedentes duos à S. Matthæo omisos ambigit nemo: nos supplendos duximus, ut successio Regum Judæ constitet.

acceserunt. Ita pariter quæ est inter ejus Evangelium, & ea, quæ in prima Epistola ad Corinthios leguntur, rerum consonantia, opinionem eorum falcit, qui adoptatum ab Apostolo Evangelium S. Lucæ asseruerunt; utrobique enim iisdem verbis institutio Eucharistia narratur (s). S. Paulus, & S. Lucas soli inter cæteros produunt, Christum ipso Resurrectionis suæ die Apostolo Petro spectandum se præbuisse (t). Ad stilum quod attinet, redundare Helenisimis Grotius (u) observat, quos fortè simul cum Judæicæ religionis professione & Librorum Hebræorum lectione adsciverat. Medicinæ studebat, unde illi puritas & correctio major quam in aliis N. T. Scriptoribus. Occurrunt etiam aliquando similes loquendi phrasæ, quæ Syriacam, & vernaculam Scriptoris originem produunt. Addit etiam nonnulla ad genium & saporem linguæ Latine. Hoc Critici illius emendatissime naris judicium. Quamquam non omnibus eadem sunt de Sacro Scriptore explorata, satis tamen convenit, puriori Græco eloquio, quam Evangelistas cæteros, fluere.

s 1. Cor. 11. 23. 24. 25. Confer cum S. Luca 22. 18. 19. 20. t 1. Cor. 15. 5. Confer cum Luc. 24. 34. u Grot. Prolog. in Luc.

DISSERTATIO

DE CONCILIATIONE GENEALOGIARUM JESU CHRISTI APUDS. MATTHÆUM, ET S. LUCAM.

JAM inde à pluribus seculis Christiani nominis ofores cavillandi ansam ex Genealogiis Jesu Christi arripuerunt. Si Jesus alterum habuit à Joseph, quod Christianis persuasum est, parentem; ut quid igitur Evangelistæ Josephi genealogiam retexerunt? Si verò ex Patre Josepho natus est, quomodo Dei Filius & Virginis Parentis appellaretur? Expectamus Jesu Christi genealogiam, & nobis oggeritur series Avorum Josephi, cui viro nihil ad Jesum. Ita Porphyrius, Manichei (a), Julianus Imperator (b), Celsus (c), &

hodie pariter Judæi calumniantur. Eorum cavillis diversa Patres & Interpretes systemata opponunt: quæ adductis in utramque partem rationibus proponemus. Verum in ipso Dissertationis hujus limine ambigè ille, de quibus agitur controversia, genealogiæ cum annotatiunculis nostris afferendæ sunt, quò uno veluti conspectu Lectori exhibeantur virorum illorum series, de quibus in subsequentibus agendum est, tum & comparet inter se faciliùs. Porro Genealogiam S. Lucæ non nisi à Davide repetemus.

Genealogia Domini Nostri J. C.
Juxta S. Matthæum [d] Juxta S. Lucam (e)

DAVID	
I	I
SALOMON	NATHAN (f)
ROBOAM	MATHATHA
ABIA	MAINAN
ASA	MELCHA
JOSAPHAT	ELIACIM
JORAM	JONAM
(OCHOSIAS (g))	JOSEPH
	(JOAS)